

ASEVELJET, sana, jonka tosiasiallista sisältöä loppujen lopuksi ei liene kovinkaan usein ajateltu, mutta joka sensijaan turhan usein on tulkittu väärin: rauhan vastaiseksi.

KEN sodan on kokenut, hän ei sitä toivo, tuli jälleen kerran vakuuttavasti esille, kun III A(kunnan)n Kiestingin ja Uhtuan suunnan veteraanit koontuivat helluntaina Oulussa. Olikin korkea aika kaikkien kokoontua yhdessä, mistä monien puolesta lämmin kiitos 30-päiselle toimikunnalle!

JO ilmoittautuminen ja siten perinteellinen kenttäateria hernekeittoineen, "pannareineen" Oulun satavuotiaalla kasarmilla tuotti monen monta iloista yllätystä: terve, sinäkö, ihan totta... no mutta... siitä on aikaa... Ja hetken kuluttua oli, niin kuin ei välissä olisikaan ollut yli neljäkymmentä vuotta.

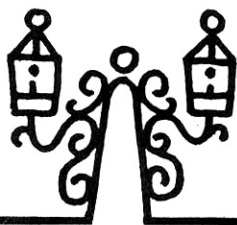

TUOMIOKIRKKO helluntaiaattona. En liene monta kertaa elämässäni tuntenut sillä tavalla kuin tunsin tuona iltana katsellessani kirkon perältä harmaantunutta seurakuntaa, joka täytti penkkirivit päästä päähän ja laidasta laitaa.

MONTA oli jo köyryä niskaa, harmaita, paljaita päitä, monen korvan takana kuulolaitte. Virsi kaikui mahtavana. Pystyt päät kumartuneina. Suomen kansa pienoiskoossa. Mitä kaikkea mahtuikaan jokaisen naisen ja miehen taakse jääneisiin 40—50 työvuoteen!

OHIMARSSIN aikana seuraavana päivänä sanoi joku näyttävää, liikuttavaa, paraatiamme seurannut nuorukainen tytölleen: "Ne olivat meidän ikäisiä, silloin..." Se oli kuin havahtumista: hyvät ihmiset, vasta minun ikäisiä... Tah-

Panu Aseveljet

dissa ja suurin rivein marssinutta naisten ja miesten joukkoa komensi harmaantunut, mutta ryhdikäs kenraaliluutnantti **Ensio Siilasvuo**, jonka juhlassa vierelläni istunut veteraani muisti nuorena joukkuenojohtajanaan, vänrikkinä.

SANKARIHAUDAT! Liikutus niiden hautojen äärellä on monta kertaa vallannut mielen, tuskin kertaakaan sillä tavalla kuin nyt oli tuhannen veteraanin täyttyessä tienoon. Sankarihautoja on turhan monta, mutta muistakaamme aina, että meitä ei olisi näin monta, jos niitä ei olisi. Kukaan eläväsistä ei myöskään muista Oulun hautausmaata täydessä lehdessä ja kukkivine syreeneineen näin kauniina jo helluntaina.

PÄÄJUHLA mahtavassa Jäähallissa, 2—3 000 ihmistä, oli suunniteltu ja koottu aivan poikkeuksellisella tavalla ja ansaitsi hyvinkin perusteellisen kuvauksen. Mainitsematta ei voi jättää, että **Martti Mattila** varuskuntasoitokuntineen jäi aivan erityisesti mieleen kuviomarsseineen, jonka kaltaisia en tiennyt oleviksikaan.

SOTILASPUKUKAVALKADI oli varmasti Suomen mestaruuden väärtti sekin, kuten mainio juontaja **Martti Kätkönen** sanoi. Kaikki vormut jääkärivärikistä talvisodan kyn-

nykselle, puuttui vain "malli Cajander", mutta — sehän oli nyt useimpien läsnäolijoiden päällä. **Vilho Mäki-Hirvelä** on todella tehnyt hiljaisuudessa ihmetyksen nämä puvet kerätesään. Siinä olisi monella museollakin tekemistä. Puvustoa täydensivät yksityiskohtaiset tiedot, jopa henkilötiedot omistajasta ja käyttäjästä.

PUHUJEN puheissa — **Olavi Airas, Paavo Paakinaho, Ville Rajakaltio** ja **Heikki Paarma** — ei, mielestäni, ollut yhtään turhaa sanaa. Ja niin oli valittu myös laulut ja muu musiikki, runot ja lausunta. Perinteiden luovutushetki oli vaikuttava tilaisuus.

HUUMORIA riitti joka käänteeseen. Loistavan näytöksen siitä saimme päätösasterialamme Kasarmin mahtavassa ruokasalissa, kun pöytäpaikkaansa hakeva **Arvo Alanne**, kaikkien tuntema **Ala**, yhtäkkiä tarttui musiikkikapteeni Mattilan tahtipuikkoon ja johti alkumarssin niin että soi ja säkeni. Ainutkertaisella temperamentilla. Suosionosoitukset sen mukaiset. Tuskin uskallan enää kysyä, mikä hänen musiikkinumeronsa on ollut, ettei vain kävisi ilmi... no... Minkä kapellimestarin olemmekaan menettäneet — tai löytäneet!

ARMEIJAN päälliköt ja pojat keittäjättäriä unohtamatta ansaitsevat kymmenen plus avustaan, nuorukaiset myös herrasmiehen käytöksestään.